

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šrédlové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, narozený xxx
bytem xxx

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí ČR**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

pro zaplacení 300 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. října 2025, č. j. 30 C 125/2025-47,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se ve výroku I potvrzuje.**
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se ve výroku II mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 2 250 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení 1 350 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 300 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 300 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje D.B.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

od 14. 5. 2025 do zaplacení, výrokem II žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce na žalované domáhal zaplacení částky 300 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen "zákon č. 82/1998 Sb."), která mu měla být způsobena nesprávným úředním postupem Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“), jenž měl žalobce v roce 2020 křivě a šikanózně obvinít z trestného činu zkrácení daně právníků osob (jako likvidátor XXX xxx, z.s., v likvidaci měl nezákonně ocenit tímto spolkem bezplatně nabyté a následně jím prodané pozemky a rozdělit likvidační zůstatek mezi 5 členů spolku včetně žalobce a jeho manželky), daňové orgány též nerespektovaly závazné stanovisko Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „ÚZSVM“) při hodnocení skutečných hodnot pozemků, provedly nesprávný výklad § 53 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalobce tak čelil stigmatizaci, zvýšenému stresu, ztrátě času, dehonestaci. O tom, že policejní orgán trestní oznámení odložil, se dozvěděl až v červenci 2024.
3. Žalovaná vznesla námitku promlčení žalobcem uplatněného nároku. Uvedla, že žalobce se o vzniku nemajetkové újmy dozvěděl v době prověřování trestní věci v roce 2020, kdy podával vysvětlení. Policejní orgán věc odložil usnesením ze dne 8. 9. 2020. Žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil až 17. 11. 2024, když o výsledku prověřování byl žalovanou informován na jednání konaném dne 10. 1. 2024 v řízení vedeném u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023 daňovým subjektem XXX xxx z.s. v likvidaci (dále jen „Spolek“) jako žalobcem, v němž se domáhal odškodnění za nepřiměřenou délku řízení a odvolával se přitom na újmu způsobenou členům Spolku prověřováním trestní věci. Již tehdy žalobce pocíťoval nemajetkovou újmu, nikoli až s obdržením usnesení o odložení trestní věci.
4. Po provedeném dokazování vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce u žalované podáním ze dne 17. 11. 2024 předběžně uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč, jež mu měla být způsobena nesprávným úředním postupem správce daně v podobě křivého obvinění z trestného činu. Žalovaná neshledala žalobcem předběžně uplatněný nárok důvodným s tím, že správce daně má oznamovací povinnost dle § 53 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „tr.ř.“) a podáním oznámení tuto povinnost plnil.
5. Spolek se jako žalobce (zde žalobce byl jeho statutární orgán) v řízení vedeném proti zde žalované jako žalované u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023 domáhal zaplacení částky 165 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění nemajetkové újmy, jež mu měla být způsobena nepřiměřenou délkou správního řízení a na něj navazujícího soudního řízení, která se týkala daňové kontroly zahájené správcem daně v souvislosti se žádostí Spolku o souhlas s výmazem z obchodního rejstříku. V uvedené věci soudy v rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 1. 2024, č. j. 19 C 219/2023-63, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 15. 10. 2024, č. j. 29 Co 202/2024-113, vyšly z toho, že předmětem sporu mezi správcem daně a daňovým subjektem – Spolkem byla otázka, zda Spolkem v minulosti bezúplatně nabyté pozemky měly být oceněny v pořizovacích cenách, které dle správce daně byly známe a prokazatelné, nebo zda Spolek oprávněně pro jejich ocenění použil reprodukční pořizovací cenu stanovenou na základě znaleckého posudku. Správce daně shledal užití reprodukční pořizovací ceny nesprávným, částku 6 723 376 Kč neoprávněně zahrnutou v daňově účinných nákladech a vydal dodatečný platební výměr, jímž Spolku doměřil daň ve výši 1 277 560 Kč. Závěry správce daně byly potvrzeny Odvolacím finančním ředitelstvím (dále jen „OFŘ“) i krajským soudem. Následně ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že Český účetní standard č. 409, k němuž se krajský soud přiklonil, je v rozporu s § 25 odst. 1 písm. k) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v tehdejší znění (dále jen „zákon o účetnictví“), a že závěry krajského soudu jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje D.B .

nepřezkoumatelné, jestliže se s tímto rozporem nevypořádal. V navazujícím řízení krajský soud shledal žalobu důvodnou, uvedl, že argumentaci Spolku, že číselné hodnoty pozemků uvedené v předávacích protokolech nelze považovat za známou účetní hodnotu ke dni převodu vlastnického práva na Spolek, podpořilo vyjádření ÚZSVM předložené Spolkem v soudním řízení. Spolek docílil změny dodatečného platebního výměru – doměřená daň byla snížena na 21 090 Kč, kterou Spolek nezaplatil, neboť se před daňovou kontrolou zbavil majetku a v únoru 2023 byl vymazán z veřejného rejstříku.

6. V uvedeném řízení byl dne 10. 1. 2024 vyslechnut zde žalobce s tím, že byl jmenován likvidátorem Spolku v roce 2015, správce daně podal podnět policii, která zahájila šetření pro podezření z krácení daně, zde žalobce byl předvolán k podání vysvětlení, o čemž neobdržel žádný záznam, což považoval za nestandardní. Předvolán byl též [Osoba 1] a účetní paní [Osoba 3]. Nikdo z nich nebyl vyzvolán o odložení věci. Žalovaná při uvedeném jednání sdělila, že policie věc odložila.
7. Správce daně podal na zde žalobce jako na likvidátora a místopředsedu Spolku dne 31. 1. 2020 trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“) a poškození věřitele dle § 222 tr. zákoníku. Šlo o pouhé podezření ze spáchání trestního činu, jehož se mohl dopustit daňový subjekt nebo fyzické osoby oprávněné za něj jednat, nikoli účelovou dehonestací žalobce. Již v minulosti probíhalo šetření ze strany policejních orgánů ve vztahu k možnému spáchání trestného činu zpronevěry dle § 206 tr. zákoníku ve vazbě na prodej nemovitého majetku Spolku a způsobu rozdělení kupní ceny. V trestním oznámení správce daně vyložil podrobně důvody, které jej vedly k závěru o možném spáchání trestných činů žalobcem.
8. Policie ČR KŘP Libereckého kraje odložila prověřování trestní věci usnesením o odložení trestní věci ze dne 8. 9. 2020, č. j. KRPL-11946-26/TC-2020-180581, s tím, že prodeji majetku Spolku a následnému rozdělení likvidačního zůstatku nebránila žádná zákonná překážka. Policejní orgán se nevypořádal s argumentací správce daně stran porušení ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“) o rozdělení likvidačního zůstatku. Policejní orgán vyšel ze zjištění, že mezi Spolkem a OFŘ je veden spor o výši daně z příjmů právnických osob a správné ocenění předmětných nemovitostí u Nejvyššího správního soudu, předmětem soudních řízení je názorový rozpor o výši daňové povinnosti, z něhož však nevyplývá, že by byl spáchán trestný čin. V průběhu prověřování nebyla zjištěna úmyslná forma zavinění, která je vyžadována k naplnění skutkové podstaty daných trestných činů. Skutečnost, že orgány činné v trestním řízení konstatovaly, že ve věci nebyla zjištěna úmyslná forma zavinění, nelze klást k tíži správce daně. Toto usnesení policejní orgán zaslal přílohou přípisu ze dne 24. 7. 2024.
9. Správce daně následně nepodával proti usnesení o odložení trestní věci stížnost ani se v průběhu prověřování trestných činů nezasazoval o provádění vyšetřovacích postupů, které by měly nepřiměřeně zasahovat do práv žalobce.
10. Žalobce se o usnesení o odložení trestní věci ze dne 8. 9. 2020 dověděl nejpozději při ústním jednání konaném u Okresního soudu v Liberci dne 10. 1. 2024, dne 24. 7. 2024 mu k jeho urgencím usnesení policie zaslala.
11. Na základě uvedeného soud I. stupně shrnul, že správce daně pouze splnil svoji oznamovací povinnost, kterou má dle § 53 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 8 odst. 1 tr. ř., a to na základě v dané době relevantních důvodů. Trestní oznámení správce daně podložil důkladnou argumentací, nejednalo se o šikanózní trestní oznámení, jehož účelem by bylo poškození žalobce. Po odložení věci policejním orgánem správce daně nečinil žádné kroky, které by vedly k dalšímu prověřování žalobce z trestné činnosti. O výsledku šetření, tedy že usnesením policie trestní věc odložila dne 8. 9. 2020, se žalobce dověděl nejpozději při ústním jednání konaném u Okresního soudu v Liberci dne 10. 1. 2024. Žalobce uplatnil bez úspěchu nárok na odškodnění nemajetkové újmy mu vzniklé žádostí až dne 17. 11. 2024.

12. Soud I. stupně dále odcitoval § 31a odst. 1 a 2, § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., § 609, § 610 odst. 1, § 611 a § 619 o.z.
13. Vysvětlil, že subjektivní promlčecí lhůta neběží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, ale ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. S odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2125/2012 uvedl, že poškozenému nic nebrání, aby žalobu podal před tím, než se ústřední orgán, u něhož svůj nárok předběžně dle § 14 citovaného zákona uplatnil, vyjádří, obzvláště hrozí-li mu promlčení jeho práva.
14. Následně shledal námitku promlčení uplatněnou žalovanou jako důvodnou. Žalobce se o tom, že policie pravomocným usnesením trestní věc odložila, dozvěděl nejpozději při ústním jednání konaném u Okresního soudu v Liberci 10. 1. 2024. Aby zabránil důvodnému vznesení námitky promlčení, měl uplatnit nárok u žalované nejpozději 10. 7. 2024, učinil tak však až 17. 11. 2024.
15. Z uvedeného důvodu pak žalobu zamítl a v řízení zcela úspěšné žalované dle § 142 odst. 1 o.s.ř. přiznal náhradu nákladů řízení sestávající z náhrad hotových výdajů na dva úkony po 300 Kč (§ 151 odst. 3 o.s.ř., vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu – dále jen „vyhláška č. 254/2015 Sb.“).
16. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání.
17. Nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že promlčecí lhůta začala běžet již 10. 1. 2024 a považoval jej za rozporný se závěry vyslovenými Ústavním soudem v nálezu ze dne 26. 8. 2025, sp. zn. II. ÚS 424/25, a ze dne 3. 9. 2025, sp. zn. I. ÚS 778/24. Dne 10. 1. 2024 se dozvěděl pouze o odložení věci, obsah trestního oznámení mu nebyl znám, policie mu opakovaně odmítla dokumenty zpřístupnit. Až 26.9.2024 mu policie předložila samotné trestní oznámení. Teprve uvedeného dne se mohl kvalifikovaně seznámit s podstatou a povahou zásahu, jeho nezákonností a rozsahem způsobené nemajetkové újmy. Subjektivní promlčecí lhůta dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. proto začala běžet 26.9.2024 a žaloba podaná 17. 11. 2024 je včasná.
18. Soudu I. stupně vytýkal, že ačkoli při jednání konaném dne 23. 10. 2025 připustil změnu žaloby, rozhodl pouze podle původního znění žaloby ze dne 14. 5. 2025 a s připuštěnou změnou nepracoval.
19. Soud I. stupně se zabýval skutkovými okolnostmi, které nebyly předmětem řízení, a ignoroval skutečnosti, které předmětem řízení byly.
20. Závěr soudu I. stupně, že Spolek byl v únoru 2023 vymazán z veřejného rejstříku, je nepravdivý (stejně jako závěr, že se zbavil veškerého majetku před daňovou kontrolou), neboť Spolek stále existuje.
21. Soud I. stupně nesprávně aplikoval § 609 a § 619 o.z. namísto správného § 32 zákona č. 82/1998 Sb.
22. Soud I. stupně učinil skutkový závěr o vědomosti žalobce na základě informací z jiného řízení, které nebyly provedeny jako důkaz.
23. Navrhl provedení důkazu audiozáznamem o jednání ze dne 23. 10. 2025 a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl nebo aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
24. V doplnění odvolání ze dne 4. 12. 2025 uvedl, že správce daně při zahájení daňové kontroly postupoval v rozporu s kogentními ustanoveními zákona č. 290/2002 Sb., zejména § 14 a § 15, která taxativně vymezují obsahové náležitosti předávacích protokolů při bezúplatném převodu majetku státu na občanská sdružení, na což byl správce daně upozorněn již při zahájení daňové kontroly. Správce daně založil celý průběh daňové kontroly na neexistující povinnosti státu uvést

účetní hodnotu pozemků v předávacím protokolu. Tím vznikl primární nesprávný úřední postup. Dle žalobce se přitom jedná o právní argumentaci, která je v odvolacím řízení přípustná.

25. Podáním ze dne 28. 11. 2025 odvolání doplnil tak, že protokol o jednání vztahující se k jednání konanému dne 23. 10. 2025 byl dodatečně vytvořen dne 24. 11. 2025, tj. nebyl vytvořen v den jednání, nebyl vyhlášen a odůvodněn při jednání a vznikl až po podání odvolání, což je v rozporu s § 40 - § 42 o.s.ř. Dodatečně vytvořený protokol dle žalobce zakládá vadu řízení a nesprávné právní posouzení věci.
26. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Soud I. stupně správně posoudil počátek běhu promlčecí lhůty v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, dle níž je ve vztahu k počátku promlčecí lhůty rozhodující, kdy se poškozený dozvěděl o vzniku újmy, nikoli, zda a kdy se dozvěděl o tom, že šlo o postup nesprávný, případně v čem nesprávnost spočívala (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4151/2007, a ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 655/2017). Žalobce se o vzniku újmy dozvěděl v roce 2020, kdy podával ve věci vysvětlení a věc byla následně odložena. Nejpozději se o odložení věci žalobce dozvěděl 10. 1. 2024 na jednání konaném u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023. Soud I. stupně na věc správně aplikoval § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Žalobcem odkazované nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 424/25 a I. ÚS 778/24 nejsou pro řešení projednávané věci přílehlavé. Žalobcem doplněná skutková tvrzení soud I. stupně v napadeném rozsudku zrekapituloval (bod 3 odůvodnění). Tato tvrzení (stejně jako další žalobcem namítané chyby správce daně v daňovém řízení) představují skutečnosti, které byly řešeny v rámci pravomocně ukončeného daňového řízení, které již nelze v nynějším kompenzačním řízení přezkoumávat, k čemuž odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 3057/13. Soud I. stupně provedl k důkazu pravomocné rozsudky Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 1. 2024, č. j. 19 C 219/2023-63, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 15. 10. 2024, č. j. 29 Co 202/2024-113. Nesprávný závěr soudu I. stupně, že daňový subjekt byl v roce 2023 vymazán z veřejného rejstříku, nepředstavuje podstatnou nesprávnost, jež by ovlivnila rozhodnutí ve věci. Dodatečné vyhotovení protokolu z jednání dle pořízeného zvukového záznamu je běžnou praxí a je v souladu s § 40 odst. 3 o.s.ř.
27. Žalobce se dále vyjádřil k vyjádření žalované s tím, že nemajetková újma způsobená výkonem veřejné moci vzniká v kontextu konkrétního excesu veřejné moci, jehož nesprávnost musí být objektivně rozpoznatelná, k čemuž došlo až dne 26. 9. 2024, kdy od policie obdržel trestní oznámení. V projednávané věci spočívá tvrzený souvislý nesprávný úřední postup od samého počátku daňové kontroly v ignorování závazného stanoviska ÚZSVM správcem daně, v chybném právním závěru o možnosti uplatnění reprodukční pořizovací ceny a podání trestního oznámení správcem daně. Žalobce neměl možnost přezkumu postupu správce daně ve vztahu k trestnímu oznámení a jeho obsahu, nesprávnost postupu žalované vyšla najevo až zpětně. Posouzení, zda souvislý nesprávný úřední postup správce daně jako celek nepředstavoval nesprávný úřední postup, nelze vyloučit odkazem na pravomocně ukončení daňového řízení.
28. Odvolací soud z podnětu odvolání žalobce přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř., a částečně doplnil a částečně zopakoval dokazování (§ 213 odst. 2 a 4 o.s.ř.) a z provedených důkazů učinil následující skutková zjištění.
29. Řízení vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023 bylo zahájeno na podkladě žaloby Spolku ze dne 4. 9. 2023 proti zde žalované jako žalované. Za Spolek jednal zde žalobce jako jeho likvidátor. V žalobě bylo tvrzeno, že „průběh správního a soudního řízení měl mimořádně zvýšený význam pro jednotlivé členy z hlediska dlouhotrvajícího pocitu nejistoty z hlediska výsledků správního a navazujícího soudního řízení“, „z hlediska nezákonného a bezdůvodného podezření ze spáchání trestného činu krácení daní ze strany Finančního úřadu pro Liberecký kraj“ s tím, že „Toto bezdůvodné a nezákonné podezření a navazující povinnost opakovaných podávání vysvětlení před Policií České republiky v návaznosti na vydání Platebního

rozkazu ze strany Finančního úřadu pro Liberecký kraj a tím také i vyslovení podezření ze spáchání trestného činu značného rozsahu podle novely trestního zákoníku č. 333/2020 Sb., znamenaly výrazný zásah do základních práv a svobod jednotlivých členů spolku spojený s mimořádným stresem a velkou nejistotou z konečného výsledku správního a navazujícího soudního řízení.“ Z tohoto důvodu tamější žalobce požadoval zvýšit základní částku odškodnění o dalších 50 % a shrnul, že částku 165 000 Kč s příslušenstvím požaduje za utrpěnou nemajetkovou újmu a přetrvávající nejistotu z výsledku probíhajícího správního řízení a navazujícího soudního řízení včetně naprosto bezdůvodného narušení důstojnosti osobní cti a dobré pověsti jednotlivých členů Spolku v souvislosti s „bezdůvodným a zejména nezákonným“ podezřením ze spáchání trestného činu krácení daně. (žaloba ze dne 4. 9. 2023)

30. V rozsudku ze dne 19. 1. 2024, č. j. 19 C 219/2023-63, vzal Okresní soud v Liberci za prokázané (srov. bod 17 a 33 odůvodnění), že správce daně zahájil ve vztahu ke Spolku daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob 16. 8. 2016, 13. 9. 2016 správce daně vrátil Spolku zapůjčené doklady a vyzval jej k doložení dalších relevantních dokladů, 19. 9. 2016 Spolek začala zastupovat v rámci zahájené daňové kontroly [Osoba 3], daňový poradce, 26.9.2016 se konalo ústní jednání, 7. 10. 2016 správce daně vyzval Spolek k poskytnutí informací, 25. 10. 2016 správce daně telefonicky kontaktoval Spolek, 26. 10. 2016 Katastrální úřad pro Liberecký kraj poskytnul správci daně požadované údaje z katastru nemovitostí, 24. 11. 2016 správce daně telefonicky kontaktoval Spolek, 2. 12. 2016 se konalo ústní jednání, 16. 12. 2016 správce daně vyzval Spolek k prokázání skutečností (skutečnosti týkající se vynaložení prostředků získaných daňovou úsporou v roce 2014 a prokázání oprávněnosti zúčtování reprodukční pořizovací ceny v částce 7 129 630 Kč do daňové účinných nákladů zdaňovacího období 1. 1. 2015 – 6. 12. 2015), 12. 1. 2017 správce daně obdržel odpověď Spolku, 2. 2. 2017 správce daně vydal II. výzvu k prokázání skutečností, 27. 2. 2017 se Spolek vyjádřil k II. výzvě k prokázání skutečností, 29. 3. 2017 správce daně telefonicky kontaktoval Spolek za účelem dohodnutí termínu projednání kontrolních zjištění, 3. 4. 2017 se konalo ústní jednání – seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, 28. 4. 2017 správce daně telefonicky kontaktoval Spolek za účelem dohodnutí termínu projednání, podpisu a převzetí zprávy o daňové kontrole, 9. 5. 2017 Spolek podal správci daně Zdůvodnění nesouhlasu s projednávaným zjištěním, 8. 6. 2017 správce daně telefonicky kontaktoval Spolek za účelem dohodnutí termínu projednání, podpisu a převzetí Zprávy o daňové kontrole, 12. 6. 2017 byla projednána zpráva o daňové kontrole, nedostatky byly správcem daně zjištěny pouze ve zdaňovacím období od 1. 1. do 6. 12. 2025, tj. v období před vstupem do likvidace, na základě daňové kontroly byl v předmětném zdaňovacím období zvýšen základ daně o 6 723 376 Kč, tj. o dle správce daně neoprávněnou částku v nákladech za reprodukční pořizovací cenu sníženou o pořizovací cenu dle úředních listin, které v rámci řízení správce daně obdržel z katastru nemovitostí, 15. 6. 2017 vydal správce daně dodatečný platební výměr na DPPO, v němž na základě dokazování doměřil daň za předmětné shora uvedené zdaňovací období ve výši 1 277 560 Kč a současně vznikla Spolku zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. částka ve výši 255 512 Kč, 24. 7. 2017 Spolek podal proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, 6. 8. 2017 byla Spolku doručena výzva k odstranění vad odvolání do 15 dnů ode dne doručení výzvy, která na základě žádosti Spolku byla prodloužena do 25. 8. 2017, 25. 8. 2017 Spolek doplnil odvolání, dne 16. 11. 2017 bylo OFŘ postoupeno stanovisko správce daně k odvolání, 27. 9. 2019 OFŘ vydalo rozhodnutí o odvolání, kterým odvolání zamítlo a napadený dodatečný platební výměr potvrdilo, 29. 10. 2019 žádal Spolek o posečkání dle § 156 daňového řádu, nedoplatek byl odepsán pro nedobytnost dle § 158 odst. 3 daňového řádu, 27. 11. 2019 Spolek podal proti rozhodnutí o odvolání správní žalobu, která byla projednávána u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 58/2019, žaloba byla rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 59 Af 58/2019-40, zamítnuta, dne 27. 3. 2020 byla proti rozsudku Spolkem podána kasační stížnost, která byla projednávána Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Afs 11/2020, který rozsudkem ze dne 22. 6. 2022, č. j. 8 Afs 11/2020-102, zrušil rozsudek č. j. 59 Af 58/2019-40 a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, který rozsudkem ze dne 5. 10. 2022, č. j. 59 AF 58/2019-83, zrušil rozhodnutí o

odvolání pro nezákonnost a věc vrátil OFŘ k dalšímu řízení, OFŘ vydalo rozhodnutí o odvolání 25. 11. 2022, kterým změnilo výši doměřené daně na částku 21 090 Kč a penále na částku 4 218 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 13. 12. 2022 a Spolek daň neuhradil. (rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 1. 2024, č. j. 19 C 219/2023-63)

31. Při jednání konaném u Okresního soudu v Liberci ve věci sp. zn. 19 C 219/2023 dne 10. 1. 2024 Spolek tvrdil, že jeho společníci či statutární orgány byli po dobu probíhajícího daňového a soudního řízení vystaveni riziku trestního stíhání, jehož průběh byl zásadním způsobem závislý na výsledku daňového a následného soudního řízení. Zde žalobce byl při uvedeném jednání vyslechnut jako likvidátor Spolku, tj. tamějšího žalobce, a vypověděl, že finanční úřad podal podnět policii, která zahájila šetření pro podezření z krácení daně a začala si předvolávat jeho, pana [Osoba 1] a paní [Osoba 2], k předvoláním došlo v průběhu daňového řízení, asi roku 2019, přesně si to nepamatuje, postupem finančního úřadu, potažmo policie se cítil profesně poškozen. Zde žalovaná jako žalovaná reagovala tak, že zde žalobce podal vysvětlení a následně byla věc odložena, poukázala na to, že usnesení o odložení věci je v jejím vyjádření označeno jako položka 46 a je na přiloženém CD disku. (protokol o jednání)
32. Z rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 2. 2020, č. j. 59 Af 58/2019-40, a ze dne 5. 10. 2022, č. j. 59 Af 58/2019-83, odvolací soud zjistil, že účastníky řízení byl Spolek jako žalobce a OFŘ jako žalovaný, v řízení byla projednávána žaloba Spolku proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. 40332/19/5200-11435-711868, které bylo naposledy citovaným rozsudkem pro nezákonnost zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V tomto rozsudku dále krajský soud uvedl, že doplnil dokazování vyjádřeními ÚZSVM ze dnů 10. 7. 2017 a 15. 4. 2020 a že vyjádření ÚZSVM podporuje argumentaci Spolku, že číselné hodnoty pozemků uvedené v předávacích protokolech nelze považovat za známou účetní hodnotu ke dni převodu vlastnického práva na Spolek, nicméně zdůraznil, že ani v předchozím rozsudku nezpochybňoval argumentaci Spolku, že účetní hodnota nemovitostí v předávacích protokolech neodpovídala tehdy platným předpisům o ocenění majetku. Dle soudu žalovanému nelze vytýkat, že se s tímto vyjádřením blíže nezabýval, neboť Spolek na něj odkázal obecně a nepředložil jej.
33. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 8 Afs 11/2020-102, odvolací soud zjistil, že jím byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 2. 2020, č. j. 59 Af 58/2019-40, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a to ve věci účastníků – Spolku jako žalobce a OFŘ jako žalovaného v řízení o kasační stížnosti Spolku proti zrušenému rozsudku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud se dostatečně zabýval vyjádřením ÚZSVM.
34. Z oznámení skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu zkrácení daně ze dne 31. 1. 2020 odvolací soud zjistil, že jej správce daně adresoval Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje. Oznámení bylo podáno dle § 8 odst. 1 tr.ř. a § 53 odst. 2 písm. a), odst. 3 daňového řádu o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně podle § 240 tr. zákoníku, jehož se mohl dopustit zde žalobce jako likvidátor Spolku, jímž byl od 7. 12. 2015, předtím byl jeho místopředseda, a [Osoba 1] jako předseda Spolku, a to jako členové statutárního orgánu Spolku, a o podezření ze spáchání trestného činu poškození věřitele podle § 222 tr. zákoníku, kterého se mohl dopustit zde žalobce jako likvidátor Spolku od 7. 12. 2015, předtím jeho místopředseda. Správce daně v oznámení vylíčil podrobně důvody oznámení skutečností nasvědčujících spáchání uvedených trestných činů – ve vztahu k prvním z nich, že se jej jmenovaní mohli dopustit tím, že v rozporu s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů do nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů za zdaňovací období od 1. 1. do 6. 12. 2015 neoprávněně zahrnuli částku 6 723 376 Kč, čímž mohlo dojít ke zkrácení DPPO o 1 277 560 Kč. V této souvislosti správce daně vylíčil své postupy v daňovém řízení, včetně skutečností, které byly zjištěny daňovou kontrolou (Spolek realizoval prodej jmenovitě uvedených pozemků kupní smlouvou z 15. 6. 2015 za 6 980 000 Kč, uvedené pozemky nabyt jednak bezplatně do vlastnictví na základě zákona

č. 290/2002 Sb. – tyto pozemky evidoval v účetnictví do 31. 12. 2014 v částce 565 077 Kč, v roce 2015 v částce 7 129 630 Kč na základě znaleckého posudku, jednak kupní smlouvou ze dne 1. 12. 2004 – šlo o jeden pozemek evidovaný v účetnictví Spolku v částce 25 000 Kč, je předpoklad, že Spolek záměrně nedoložil ceny za pozemky, aby mohl tvrdit, že došlo-li k bezúplatnému nabytí pozemků a tyto nebyly oceněny pořizovací cenou, je nutné vycházet z tzv. reprodukční pořizovací ceny stanovené znaleckým posudkem, s tímto postupem správce daně nesouhlasil). Správce daně též vylíčil průběh daňového řízení, včetně řízení odvolacího a uvedl, že proti rozhodnutí OFŘ byla podána žaloba projednávaná pod sp. zn. 59 Af 58/2019, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Ve vztahu k druhému podezření pak správce daně uvedl, že zde žalobce se mohl trestného činu dopustit tím, že v rozporu s § 272 o.z. rozdělil vzniklý likvidační zůstatek (6 329 532 Kč poníženo o srážkovou daň 949 430 Kč) mezi členy Spolku - [Osoba 2], [Osoba 4], sebe, [Osoba 5] a [Osoba 6], aniž k tomu měl zákonné oprávnění a vyčkal souhlasu správce daně s ukončením likvidace a návrhem na výmaz Spolku ze spolkového rejstříku, tímto postupem odstranil veškerý majetek Spolku, z něhož měla být uspokojena pohledávka správce daně po ukončení daňové kontroly, přičemž stanovy Spolku neobsahovaly žádnou úpravu naložení s likvidačním zůstatkem, a zisk nabytý Spolkem nebyl použit pro spolkovou činnost, v rozporu s § 217 odst. 3 o.z., čímž obešel § 271 o.z. Správce daně též upozornil, že ze strany policejního orgánu byl dne 18. 8. 2017 požádán o poskytnutí informací a dokladů k šetření možného spáchání trestného činu zpronevěry dle § 206 odst. 1 a 5 tr. zákoníku ve vazbě na prodej nemovitého majetku Spolku a způsobu rozdělení dosažené prodejní ceny.

35. Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
36. Odvolací soud k námitkám týkajícím se změny žaloby především uvádí, že žalobce již v žalobě tvrdil, že správce daně vylíčeným „bezduhovným a důkazně nepodloženým jednáním a oznámením o podezření ze spáchání trestného činu“ způsobil žalobci nemajetkovou újmu spočívající v jeho stigmatizaci, zvýšeném stresu, ztrátě času, ztrátě možných podnikatelských aktivit, dehonestaci postavení žalobce ve společnosti a rodině, což dlouhodobě více než 6 roků zásadním způsobem negativně ovlivnilo jeho osobní a rodinný život, zasahovalo do jeho osobní cti a dobré pověsti. Žalobce tvrdil, že správce daně od zahájení daňové kontroly Spolku, jehož byl od 7. 12. 2015 likvidátorem, účelově nevzal v úvahu jím předkládané důkazní materiály týkající se skutečných účetních hodnot pozemků a nerespektoval jím předkládané důkazní materiály týkající se vysvětlení způsobu stanovení hodnot pozemků získané od ÚZSVM a znalecký posudek a „výklad použití rozpočtové ceny v souladu se zákonem“, nevzal v úvahu stanovy Spolku a roli členské schůze rozhodovat o výsledku hospodaření, resp. přerozdělení likvidačního zůstatku, pochybil vydáním dodatečného platebního výměru, bezdůvodně, šikanózně a nepodloženě obvinil žalobce z nezákonného jednání, když podal oznámení skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu zkrácení daně a poškození věřitele, bez ohledu na skutečnost, že žalobcem byl písemně upozorněn na podání kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.
37. Při jednání konaném dne 23. 10. 2025 žalobce navrhl změnu žaloby ve smyslu svého podání ze dne 21. 10. 2025 (viz čl. 44) tak, že zadostiučinění ve výši 300 000 Kč se domáhá za nemajetkovou újmu způsobenou souvislým nesprávným úředním postupem orgánů finanční správy ČR spočívajícím zejména v nerespektování závazného stanoviska ÚZSVM při hodnocení skutečných účetních hodnot pozemků v majetku Spolku, nesprávném výkladu § 53 daňového řádu, stanov Spolku a ustanovení § 269 až § 273 o.z., následném účelovém podání oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu značného rozsahu – zkrácení daně ze strany žalobce, přestože daňové řízení nebylo pravomocně skončeno. Tato změna žaloby byla při jednání připuštěna.
38. Soud I. stupně v napadeném rozsudku shora uvedená tvrzení žalobce stručně shrnul v bodech 1 – 3 odůvodnění rozsudku. Své rozhodnutí pak založil na závěru o promlčení nároku s tím, že žalobce se o výsledku šetření odložením trestní věci usnesením ze dne 8. 9. 2020 dozvěděl nejpozději při

jednání konaném u Okresního soudu v Liberci dne 10. 1. 2024, aniž by se blíže zabýval ostatními tvrzeními žalobce.

39. Odvolací soud v této souvislosti účastníky vyrozuměl o tom, že se těmito tvrzeními bude zabývat.
40. Obecně platí, že odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem nepřipadá v úvahu, jestliže bylo ve věci vydáno rozhodnutí, v jehož obsahu se bezprostředně odrazila tvrzená pochybení (srov. např. nález ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. II. ÚS 99/07). Veškeré činnosti orgánů státu, které směřují k vydání rozhodnutí - zjišťování skutkového stavu, shromažďování důkazů a jejich právní hodnocení - jsou neoddělitelně spojeny s obsahem rozhodnutí. Nesprávnosti a vady v těchto postupech lze proto posuzovat pouze jako součást odpovědnosti za nezákonné rozhodnutí (srov. nález sp. zn. I. ÚS 1029/21). Je-li tedy ve věci vydáno rozhodnutí, jsou tím konzumovány i námitky možného nesprávného úředního postupu (srov. nález ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 3057/13).
41. Žalobcem tvrzená pochybení správce daně se odrazila v jeho rozhodnutích, tj. v dodatečném platebním výměru ze dne 15. 6. 2017, resp. v rozhodnutí OFŘ ze dne 27. 9. 2019, jímž byl tento platební výměr potvrzen a odvolání Spolku bylo zamítnuto, které následně bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 10. 2022 pro nezákonnost zrušeno.
42. Žalobce však nebyl účastníkem řízení, v němž tato rozhodnutí byla vydána – daňovým subjektem v daňovém řízení byl Spolek, který jako žalobce byl i účastníkem navazujícího soudního řízení správního probíhajícího u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 58/2019 a Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 11/2012. Žalobce účastníkem či osobou mající postavení účastníka těchto řízení ve smyslu § 7 zákona č. 82/1998 Sb. nebyl, a proto nemůže vznést nárok na náhradu újmy v intencích citovaného zákona, jež mu měla být způsobena těmito tvrzenými nesprávnými postupy správce daně. Zadostiučnění za nemajetkovou újmu takto vzniklou nezákonným rozhodnutím by se mohl domáhat toliko Spolek, o jehož právech a povinnostech bylo v daných řízeních rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2767/2013, či ze dne 17. 1. 2025, sp. zn. 30 Cdo 1598/2024).
43. V této souvislosti nelze argumentovat ani čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Listina totiž přímý nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nezakládá. Stanoví totiž, že podmínky a podrobnosti odpovědnosti státu za takto způsobenou škodu upravuje zákon (čl. 36 odst. 3, 4 Listiny základních práv a svobod), kterým je právě zákon č. 82/1998 Sb. Ústavní soud přitom ve své rozhodovací praxi již dovodil, že čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod přiznává nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem pouze za splnění zákonem stanovených obecných podmínek, mezi něž náleží rovněž podmínka aktivní věcné legitimace poškozeného ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., potažmo též ustanovení § 9 odst. 1 uvedeného zákona (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 216/07).
44. Shora rozvedené závěry pak platí i pokud jde o žalobcova tvrzení obsažená v doplnění odvolání ze dne 4. 12. 2025 stran postupu správce daně v rozporu s kogentními ustanoveními zákona č. 290/2002 Sb. tím, že celý průběh daňové kontroly založil na neexistující povinnosti státu uvést účetní hodnotu pozemků v předávacím protokolu. Nadto k těmto tvrzením nemůže odvolací soud dle § 213 odst. 5 o.s.ř. přihlídnout, neboť byla uplatněna v rozporu s § 205a o.s.ř., přičemž se nejedná o právní argumentaci, jak žalobce uvádí, nýbrž o tvrzení skutková.
45. Odvolací soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že v projednávané věci je na místě aplikovat závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2025, sp. zn. II. ÚS 424/25, a ze dne 3. 9. 2025, sp. zn. I. ÚS 778/24.

Shodu s prvopisem potvrzuje D.B. .

46. V prvním z citovaných rozhodnutí Ústavní soud řešil otázku běhu subjektivní promlčecí lhůty dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. pro uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené porušením práva na účinné vyšetřování. Pouze ve vztahu k takovému nároku, o nějž se však v projednávané věci nejedná, Ústavní soud uzavřel, že odpovědnostním titulem za porušení práva na účinné vyšetřování je nezákonné rozhodnutí, v němž se porušení projevilo, a subjektivní promlčecí lhůta ve smyslu § 32 odst. 3 citovaného zákona začne běžet nejdříve okamžikem, kdy je porušení tohoto práva s konečnou platností posouzeno orgány, které jsou k takovému hodnocení primárně pověřeny.
47. V druhém citovaném rozhodnutí Ústavní soud řešil otázku běhu subjektivní promlčecí lhůty dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. pro uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání tak, že nebylo-li rozhodnutí trestního soudu, v jehož důsledku dochází k pravomocnému zproštění obžaloby, při vyhlášení odůvodněno, šestiměsíční subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění práva na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním může začít běžet nejdříve dnem doručení písemného vyhotovení takového rozhodnutí trestního soudu. Ani o tento případ v projednávané věci nejde.
48. Soud I. stupně tedy správně závěry uvedených rozhodnutí Ústavního soudu neaplikoval.
49. Soud I. stupně naopak správně aplikoval ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., které stanoví zvláštní úpravu promlčení, pokud jde o počátek a délku promlčecí lhůty. Z ustanovení § 26 citovaného zákona vyplývá, že tento zákon je ve vztahu k občanskému zákoníku v poměru speciálního k obecnému. Uvedený závěr je v souladu s již ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. usnesení ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2102/2010, či rozsudek ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2722/2012) i komentářovou literaturou (srov. Vojtek, P., Bičák, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 221-259).
50. Zákon č. 82/1998 Sb. však nic nemění na obecné podstatě promlčení, které účastníku, v jehož neprospěch byla uplatněna námitka promlčení, přináší nepříznivý důsledek v podobě zániku nároku (vynutitelnosti subjektivního občanského práva věřitele). (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 1999, sp. zn. 25 Cdo 129/99) Touto zvláštní úpravou tak není dotčeno použití § 609 o.z., který soud I. stupně správně aplikoval.
51. Důvodná pak není žalobcova námitka stran aplikace § 619 odst. 1 o.z. Naopak soud I. stupně výslovně uvedl, že subjektivní promlčecí lhůta neběží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé (tj. ve smyslu § 619 odst. 1 o.z., který odcitoval – poznámka odvolacího soudu), ale ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o nemajetkové újmě ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.
52. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.
53. K zachování promlčecí lhůty bylo třeba ve smyslu § 609 o. z. uplatnit právo u soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 25 Cdo 292/2003). Poškozený, obdobně jako jiný věřitel, si musí hlídat běh promlčecích lhůt tak, aby své právo ve stanovené lhůtě vykonal, neboli uplatnil žalobou proti povinnému u soudu. Zda byl nárok předběžně projednán u jiného orgánu či nikoli a kdy se tak stalo, není pro zákonem zmiňované vykonání práva významné, neboť u tohoto jiného orgánu se na rozdíl od soudu právo ve smyslu ustanovení § 609 nevykonává. Z hlediska promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy je tedy významný okamžik uplatnění práva u soudu (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2651/2010). Běh promlčecí lhůty se pak ve smyslu § 35 zákona č. 82/1998 Sb. staví dnem uplatnění

nároku na náhradu škody ve smyslu § 14 a 15 zákona
předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

č. 82/1998 Sb. do skončení

54. Pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty je v případě nesprávného úředního postupu rozhodné, kdy se poškozený dozvěděl, že v jeho poměrech nastaly nepříznivé důsledky úředního postupu. Rozhodné naopak není, kdy se poškozený dozvěděl o škodné události, která škodu vyvolala, ani to, zda a kdy se dozvěděl o tom, že šlo o postup nesprávný, případně v čem jeho nesprávnost spočívala (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2024, sp. zn. 30 Cdo 1521/2014, či jeho usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2040/2012).
55. Odvolací soud se s ohledem na uvedené neztotožňuje s námitkami žalobce, že subjektivní promlčecí lhůta začala běžet až dne 26. 9. 2024, kdy mu bylo ze strany policie předloženo samotné trestní oznámení. Tato argumentace je též v rozporu s tím, jak žalobce v řízení vylíčil újmu mu způsobenou, když tvrdil, že mu ji žalovaná způsobila bezdůvodným a nepodloženým jednáním, oznámením o podezření z trestného činu, a že tato újma spočívala v jeho stigmatizaci, zvýšeném stresu, ztrátě času a možných podnikatelských aktivit, dehonestaci, přičemž toto jednání dlouhodobě a více než 6 roků negativním způsobem ovlivnilo jeho rodinný život a zasahovalo do dobré cti a pověsti, po celou dobu vyšetřování a následně do 5. 10. 2022 byl vystaven nejistotě, stresu, morálnímu zneuctění. Vnímali-li žalobce takto popisovanou újmu po takto specifikovanou dobu, pak nelze než uzavřít, že okamžik vzniku újmy je totožný s okamžikem, kdy se o ní dozvěděl.
56. Z dokazování doplněného odvolacím soudem je zřejmé, že okamžikem, kdy žalobce již evidentně věděl o vzniku újmy a o tom, kdo za ni odpovídá, je okamžik datace žaloby Spolku (tj. den 4. 9. 2023) projednávané u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023, v níž jako jeho zástupce (likvidátor) argumentoval ve prospěch navýšení základní částky zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu vzniklou Spolku újmou, která členům Spolku (tedy i žalobci, který byl jeho místopředsedou) vznikla mj. „z hlediska nezákonného bezdůvodného podezření ze spáchání trestného činu krácení daní ze strany Finančního úřadu pro Liberecký kraj a na to navazující podávání vysvětlení policii v podobě mimořádného stresu, narušení osobní cti a dobré pověsti“. Při jednání konaném u uvedeného soudu dne 10. 1. 2024 pak zde žalobce při svém výslechu uvedl, že postupem finančního úřadu se cítil i profesně poškozen.
57. Den 10. 1. 2024 je tak oním nejzazším okamžikem, kdy se žalobce o vzniku újmy a o tom, kdo za ni odpovídá dozvěděl, byť je zřejmé, že o ní věděl již dne 4. 9. 2023. Nevěděl-li by žalobce o těchto skutečnostech, jen těžko by jako statutární orgán Spolku (srov. § 151, § 164, § 193 o.z.) a tedy jeho zástupce, mohl argumentovat újmou vzniklou členům Spolku, tj. i sobě, podáním trestního oznámení ze strany správce daně.
58. Okolnost, že nejpozději dne 10. 1. 2024 byla žalobci při předmětném jednání zprostředkována od žalované informace o tom, že došlo k odložení dané trestní věci, přičemž žalovaná příslušné usnesení označila k důkazu a připojila ho na CD již v rámci svého vyjádření v dané věci, na počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty však žádný vliv nemá, neboť nic nevypovídá o žalobcově vědomosti o újmě, kterou v řízení argumentoval již dříve.
59. Dnem 4. 9. 2023, resp. nejpozději dnem 10. 1. 2024, se začal počítat běh subjektivní šestiměsíční promlčecí lhůty ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., která se řídí o.z. jako subsidiárním právním předpisem, k čemuž srov. výklad shora, a zákonem č. 82/1998 Sb., a jejíž konec připadl ve smyslu § 605 odst. 2 o. z. na 4. 3. 2024, resp. nejpozději 10. 7. 2024.
60. Uplatnil-li žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy u žalované ve smyslu § 14 zákona č. 82/1998 Sb. dne 17. 11. 2024, učinil tak po uplynutí výše uvedené šestiměsíční promlčecí lhůty, v důsledku čehož nemohlo dojít k jejímu stavení ve smyslu § 35 citovaného zákona. Byla-li pak žaloba podána u soudu (a tím právo ve smyslu § 609 o.z. vykonáno) dne 14. 5. 2025, byla podána též po uplynutí promlčecí lhůty.

61. Závěr soudu I. stupně, že žalovanou vznesená námitka promlčení byla uplatněna důvodně, je tudíž správný a nelze mu ničeho vytknout.
62. Pouze na doplnění pak odvolací soud uvádí, že neshledal uplatněnou námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 59/2004, a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 21 Cdo 486/2002, ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99, ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 33 Cdo 1864/2000, ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. 25 Cdo 484/99, ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/99). Je přitom nutno zdůraznit, že tyto okolnosti by musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99 nebo usnesení ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4112/2010).
63. Námitka promlčení uplatněná státem, jež má v řízení rovné postavení s ostatními účastníky řízení, (§ 18 odst. 1 věta první o. s. ř.), nemůže být bez dalšího považována za výkon práva v rozporu s dobrými mravy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4112/2010), zvláště když žalobci nic nebránilo v tom, aby svůj nárok uplatnil u soudu řádně a včas (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2574/2010, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4272/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3762/2013, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1541/2016).
64. Ze žádného ze skutkových zjištění soudu I. stupně nevyplývá, že by hlavním a přímým úmyslem žalované při uplatnění námitky promlčení bylo poškodit žalobce (srov. např. usnesení 17. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2996/2014, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 1033/15). Žalobce ani netvrdí, že by jej žalovaná jakkoli utvrzovala v existenci jeho nároku.
65. Žalobce měl dostatek času na řádné uplatnění svého nároku a jde jen k jeho tíži, že jej u soudu neuplatnil včas. Jak již bylo výše uvedeno, poškozený si musí sám hlídat běh promlčecích lhůt tak, aby své právo ve stanovené lhůtě vykonal. Proto opomenutí žalobce včas podat žalobu nelze klást k tíži státu.
66. Odvolací soud neshledal důvodnými námitky žalobce stran toho, že soud I. stupně se zabýval skutkovými okolnostmi, které nebyly předmětem řízení, a ignoroval skutečnosti, které předmětem řízení byly, a učinil závěr o vědomosti žalobce na základě informací z jiného řízení, které nebyly provedeny jako důkaz. Soud I. stupně, stejně jako soud odvolací, činil relevantní skutková zjištění z jednotlivých listin předložených účastníky, mj. i z listin týkajících se řízení vedeného u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 19 C 219/2023, které řádně k důkazu provedl.
67. Soud I. stupně sice pochybil, pokud učinil zjištění stran výmazu Spolku z veřejného rejstříku v únoru 2023, neboť toto zjištění ze žádného z provedených důkazů nevyplývá, nicméně toto pochybení nemá vliv na věcnou správnost napadeného rozsudku. Zjištění, že Spolek daň nezaplatil, je správné a vyplývá i z dokazování provedeného odvolacím soudem, stejně jako skutečnost, že žalobce jako likvidátor rozdělil likvidační zůstatek Spolku, aniž vyčkal souhlasu správce daně s ukončením likvidace a návrhem na výmaz Spolku ze spolkového rejstříku.

68. Odvolací soud neprováděl přehrání záznamu o jednání ze dne 23. 10. 2025, neboť skutečnost, že soud I. stupně připustil změnu žaloby, byla zřejmá i z protokolu o jednání, který byl vyhotoven dne 24. 11. 2025 podle zvukového záznamu a tato skutečnost je v protokolu o jednání zřetelně uvedena. Tento postup je zcela v souladu s § 40 odst. 2 věta druhá, odst. 3 o.s.ř., § 21 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy.
69. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěry soudu I. stupně, že správce daně podáním oznámení skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu ze dne 31. 1. 2020 plnil svou oznamovací povinnost ve smyslu § 8 odst. 1 tr.ř. a § 53 odst. 3 daňového řádu. Toto oznámení nelze považovat za šikanózní, bylo učiněno v okamžiku, kdy již OFŘ dne 27. 9. 2019 rozhodlo o odvolání Spolku proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 6. 2017, tj. kdy byl potvrzen jaký správný právní názor správce daně o ocenění Spolkem prodaných pozemků pořizovací cenou, nikoli reprodukční pořizovací cenou. Daňové řízení tak již bylo skončeno a řízení o kasační stížnosti Spolku u Nejvyššího správního soudu ještě neprobíhalo. Argumentace žalobce o šikanózním trestním oznámení založená na tom, že bylo podáno v době neukončeného daňového řízení, event. že bylo podáno v době, kdy správce daně byl písemně informován o podané kasační stížnosti, tak důvodná není.
70. Ze všech shora vyložených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I o věci samé dle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
71. Pokud jde o rozhodnutí o nákladech řízení, ztotožňuje se odvolací soud se soudem I. stupně, že zcela úspěšná žalovaná má ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu hotových výdajů nezastoupeného účastníka ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř. V rámci rozhodování o nákladech řízení však bylo třeba zohlednit závěry v mezidobí přijatého usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2025, sp. zn. 28 Cdo 2638/2025, dle nichž je ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. jako podzákoného předpisu ve vztahu k úkonům vykonaným po 1. 1. 2025 neaplikovatelné pro rozpor s čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a je třeba nezastoupenému účastníku analogickou aplikací § 13 odst. 4 advokátního tarifu přiznat srovnatelnou náhradu, jaká by za shodných okolností náležela straně zastoupené advokátem.
72. Vzhledem k tomu, že všech 5 úkonů v řízení před soudem I. stupně byly žalovanou vykonány již po 1. 1. 2025 (tj. vyjádření k žalobě ze dne 30. 6. 2025, vyjádření k doplnění žaloby ze dne 9. 9. 2025, vyjádření žalované ze dne 9. 10. 2025, příprava a účast na jednání 23. 10. 2025 – srov. § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) vyhlášky č. 254/2025 Sb.), má žalovaná právo na náhradu hotových výdajů s nimi spojených ve výši 450 Kč na každý z nich (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu per analogiam), tj. v celkové výši 2 250 Kč.
73. Odvolací soud proto dle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil výrok II rozsudku soudu I. stupně tak, že žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 2 250 Kč ve lhůtě dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.
74. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v této fázi řízení zcela úspěšně žalované přiznal ve smyslu shora vyloženého právo na náhradu nákladů řízení ve výši 1 350 Kč (za tři úkony - vyjádření k odvolání ze dne 19. 12. 2025, příprava a účast na jednání u odvolacího soudu 13. 1. 2026 - § 1 odst. 3 písm. e), b) a c) vyhlášky č. 254/2013 Sb. po 450 Kč - § 13 odst. 4 advokátního tarifu per analogiam). O lhůtě k plnění rozhodl dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího

soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 13. ledna 2026

JUDr. Jana Šrédlová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D.B .